

ΑΥΤΟΕΛΕΓΧΟΣ

---- . ----

**Πᾶσι τοῖς μέλεσι τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας,
ἀδελφοῖς οὖσι, καλοῦσι δέ
τόν ἐν οὐρανοῖς αὐτῶν, Πατέρα!**

Διά τῆς Ἱστοσελίδας «Πεμπουσία»καί μέ τό ἄρθρο τοῦ κ. **Χρήστου Καραδήμου**, Θεολόγου - Ἐκπαιδευτικοῦ, Συγγραφέως τήν 27^η Φεβρουαρίου 2018 σᾶς διεβίβασα (τό πρῶτον) ἄρθρον του μέ τίτλον «**Ἡ ἀδιαφορία γιά τούς ἁμαρτάνοντας εἶναι ἁμαρτία**».

Εἰς αὐτό, ὁ Μέγας Βασίλειος ἐν (ΕΠΕ 9, 66-68 & ΕΠΕ 18^α, 754-771) μέ πολύ παράπονο ἐπιλέγει: «**Γι' αὐτό ἔγιναν ἄνω – κάτω ὅλα, λόγω τῆς σιωπῆς μας, τῆς ἀνοχῆς μας, αὐτῆς τῆς ἀδιαφορίας μας καί τῆς ἀπανθρωπίας μας**».

Τό ἐπαναπροωθῶ, ἐπειδή πολλά παρατηροῦνται καί κυκλοφοροῦν διαδιδόμενα τόν τελευταῖο καιρό ἀνάμεσα στους πιστούς, οἱ ὅποιοι στηριζόμενοι (καί καλά κάνουν -ἕως ἐνός βαθμοῦ- στους Πνευματικούς τους Πατέρες), **ἄκριτα** ὅμως πολλάκις, καί κάποτε **χωρίς νά προσέχουν**· ἐλευθέρως, αὐτεξουσίως, μέ τήν λογικήν πού **τούς προίκησεν ὁ Θεός** ἐξετάζοντες καί μελετῶντες ὠρισμένα πράγματα, καί **ὄχι ὑπερβάλλοντες καί ὡς πρὸς Παντογνώστην καί Παντεξουσιαστήν** προσβλέποντες καί **ἀναγνωρίζοντες καί θέτοντες ἐνώπιόν των τόν Πνευματικόν**, καί εἰς αὐτόν παραδίδοντες καί τήν πνοήν των ἀκόμη, **τυφλά ὑπακούοντες**, καί οὕτω **τά μπερδεύουν**· μή ἐξεύροντες **ποιόν ν' ἀκούσουν**. Αὐτόν; τό Εὐαγγέλιον; Τούς Ἱερούς Κανόνες; Ζωντανή τή φωνή τῶν Πατέρων -πού τόσο πλούσια κυκλοφορεῖ ἀνάμεσά μας-; τούς πιστούς καί φόβον Θεοῦ ἔχοντας ἐπιστήμονας; Ἦ ὅσους βγαίνουν στό «γιαλί» καλοπληρωμένοι, καλοδασκαλεμένοι καί δαιμονοδασκαλεμένοι μάλιστα πολλές φορές· ἀπό Πάπα, Πατριάρχου, Ἀρχιεπισκόπου καί ἐπισκόπων -πλήν τινῶν, καί τούτων μή εἰσακουομένων μέχρι τῆς γνώμης των; Ποίων νά ἀκούσουν;

Οἱ ὅποιοι ἔχουν, ὄχι τήν **ψυχὴν** ὡς πολυτιμώτατον ἀγαθόν, «**ἥς οὐκ ἐστὶν ἀντάλλαγμα**» (Ματ.16,26), ἀλλά τό **σῶμα**, τήν **ὑγεία**, τήν **ζωήν**, τά χρόνια τοῦ Μαθουσάλα(!!!) στόχο νά φτάσουν (ἂν γινόταν), **τήν καλοπέραση τήν ἡδονή!** Δέν ἤρθαμε γιά νά πεθάνουμε, οὔτε ν' ἄρρωστήσουμε (σοῦ λέγουν), οὔτε εἶναι «**ἐν τῇ χειρί τοῦ Θεοῦ ἡ ζωὴ ἡμῶν**». Εἶναι οἱ γυναῖκες ΜΑΣ, τά παιδιά ΜΑΣ, τά λεφτά ΜΑΣ, ἡ δύναμή ΜΑΣ, ἡ καπατσωσύνη καί ἡ ἐξυπνάδα ΜΑΣ! Δέν ἔχουμε ὑπογράψει (λένε, θρασύτεροι) κανένα συμβόλαιο μέ τό Θεό! Αὐτός μᾶς ἔπλασε; Κουμάντο θά μᾶς κάνει; Αὐτός θά ρυθμίξη τή ζωὴ μας; Ἡ φύση μᾶς ἔπλασε! Ὁ

Παῦλος ἦταν Χαζός πού ἤθελε νά πεθάνη. Σέ ποιό Χριστό κοντά προτιμοῦσε νά πάη νά εἶναι μαζί; Δέν τήν εἶχε ζήσει τή ζωή σάν καί μᾶς! Εἶναι γλυκειά ἡ ζωή, δέν τή γνώρισε. Ἄν τή ζοῦσε ὅπως ἐμεῖς, δέν θάθελε νά πεθάνη.

Βγαίνει ὁ ἄλλος, Ἐπίσκοπος στήν TV μέ πέντε πῆχες **μουστάκες** -γιά νά δείχνει ἀρχοντιά ὅτι εἶναι αὐτός μόνο πού τίς ἔχει **τόσο μεγάλες**· καί δέν τίς κατεβάζει πρὸς τὰ μάγουλα, ἀλλά τίς χτενίζει μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιμελείας (σκέψου πόσο χρόνο δαπανᾷ ὁ χριστιανός) ὀριζοντίως καί πρὸς τὰ αὐτιά, ὥστε νά εἶναι ὀρατή καί ἡ τελευταία λεπτοτάτη τρίχα, νά ἐπιδειχθῇ ὅσο τό δυνατόν πιο ἐξεζητημένα καί ἐντυπωσιακά ὁ ἀρειμάνιος μύσταξ αὐτοῦ-. Καί ἐνῶ σίγουρα ἁμαρτάνει καί ἄνοσιουργεῖ, ἔχοντας ἀπό τόν ὑπέρμετρο ἐγωῖσμό καί τή φαντασία του ὅπωςδῆποτε ἀκόμα ἐπάνω ἐναπομείναντα ἵχνη ἀπό Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ, καί εἶναι πασαλειμένα μέ σάλτσες καί λίγδα -τί νά πρωτομάση τό Ἱερό μάκτρο-μανδήλιο μετὰ τή Θεία Μετάληψη, καί ἡ πετσέτα φαγητοῦ ποῦ νά χωθῇ σέ τόσο βάθος νά σφουγγίσῃ τέτοια μουστάκια καί γένεια; ἐπειδή ἔχει Ταμπέλα «ἐπισκόπου» καθίσταται **«αὐθεντία»**(!). Καί ἐπειδή βάδισε σ' ἄν φοιτητής στούς διαδρόμους τῆς Νομικῆς, καί βρῆκαν εὐκαιρία νά ἀλληλοδιαφημιστοῦν μέ τό Δημοσιογράφο τοῦ ΣΚΑΙ τόν Αὐτιά -λές καί δέν τούς βάδισαν ἄλλοι πρό αὐτῶν τῶν δύο, καί μάλιστα πολύ ἀνώτεροι, πού ἀνέβηκαν στίς Κορυφές τοῦ Κλάδου-, σάν τούς ΜΠΑΛΛΗ, ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟ, ΣΠΥΡΙΔΑΚΗ, ΚΟΥΜΑΝΤΟ, ΒΑΒΟΥΣΚΟ, ΜΑΝΕΣΗ, ΜΑΝΩΛΕΔΑΚΗ (καί, καί, ...)· **δέν ξεστραβώνεται** ὁ ἀπείθαρχος ἐγωῖσταρᾶς νά ἐγκύψῃ νά ὁμονοήσῃ μέ ὅσα δίδαξε καί ἀφῆκεν ὁ Κύριος μας καί Διδάσκαλος στό εὐαγγέλιο, καί νά ἐννοήσῃ-παραδεχθῇ ὅτι **εἶναι «Πανδοχεῖο»** (δέχεται, χωράει τούς πάντας) **ὁ Ναός!** Καί **ἐκεῖ προστρέχουν τά πλήθη ὅπως «οἱ ὄχλοι ΣΥΝΕΘΛΙΒΟΝ τόν Κύριον»** καί Τοῦ ἔλεγε ὁ Πέτρος, **«βλέπεις τόν ὄχλον συνθλίβοντά σε, καί λέγεις τίς μοῦ ἤψατο;»** (Μαρκ.5,31) στήν περίπτωση τῆς **«Αἱμορροούσης»**. **«Πατεῖς με πατῶ σε»!**

Μέ ἀποτέλεσμα, ἀφήνοντας ἔκτεθημένη τήν Ἐκκλησία, πειθαρχῶν οὗτος τῷ Καίσαρι καί **ἀσεβῶν τῷ Παντοδυνάμῳ Θεῷ Δημιουργῷ, Συντηρητῇ καί Προνοητῇ τοῦ Σύμπαντος Κόσμου**. Κλήρος καί λαός θά ἐξακολουθήσουν νά πειθαρχοῦν καί νά ἐκτελοῦν, τάς ἔξωθεν ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας πρὸς τήν Ἐκκλησίαν ἐξαπολυομένας Ἐγκυκλίους, Ἐντολάς, Διαταγάς καί Προγράμματα.

Αἱ αἰώνια ἀρχαί καί οἱ Νόμοι τῆς Γραφῆς καί οἱ Κανόνες τῶν Πατέρων οὕτω **σιγοῦν!** Καί αἱ Παραδόσεις τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἔχουν ἀπό διειτίας καί πλέον παύσει νά ἰσχύουν, **προδιδόντων -ἐν πλήρει ἀδιαφορίᾳ- τῶν Ἐπισκόπων τά πάντα**, γιά νά μή χάσουν **τόν Κρατικό μισθό τους** (πού εἶναι ἀστεῖο νά μιλοῦμε γι' αὐτόν, ἐχόντων τόσα ἄλλα κέρδη, εὐκολίες καί ἀνέσεις) καί **τήν αἴγλη, τή δόξα**

καί λαμπρότητα τῆς «θεσούλας» τους. Τά ὅποια -ὡς τοῖς πᾶσι ἀνέτως γνωστόν-, δέν κατορθοῦνται καί δέν ἀπολαμβάνονται μέ (μόνο) τόν «μισθουλᾶκο» ...

Ἀδυνατεῖ σήμερα νά κάνη θαύματα ὁ Κύριος; **Νά ἐξαλείψῃ μέ ἓνα Του νεῦμα πάσας τās νόσους καί ἀσθενείας τῶν ἀνθρώπων ἀπ' ὅλη τή γῆ; Δέν ἀδυνατεῖ!** Τίς ἐπιτρέπει -μεταπτωτικά, ὡς δοκιμασίες- **«αἰτία τῆς παρακοῆς μας».** Ἐμεῖς γίναμε αἰτία καί δόκαμε τήν ἀφορμή νά εἰσέλθῃ τό κακό εἰς τόν κόσμον. **«Θεός κακόν οὐκ ἐποίησεν»** (Γεν.1,31). **«Φθόνῳ δέ διαβόλου δι' ἑνός ἀνθρώπου ἡ ἁμαρτία εἰσῆλθεν εἰς τόν κόσμον»** (Ρωμ.5,12). Διά τόν ὅποιον λόγον (καί) **«πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καί συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν»** (Ρωμ.8,22), ἐξ οὗ καί **«ἡ ἀποκαταδοκία αὐτῆς»** (Ρωμ.8,19), ἦτοι **ἡ ἔντονη προσδοκία** τῆς κτίσεως ἡ ὁποία εἶναι, τό ὅτι **«περιμένει μέ ἀγωνία** τήν ἔνδοξη φανέρωση τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ» (ἔ.ἀ.).

Ἀλλά ἡ δοκιμασία τοῦ Κορωνοϊοῦ, εἶναι καθαρά τιμωρία ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν μας καί τῆς ἀπομακρύνσεώς μας ἀπ' Αὐτοῦ. Διότι ὡς λαός καταντήσαμε, **«τῷ στόματι καί τοῖς χεῖλεσι μόνο νά Τόν τιμοῦμε, ἡ δέ καρδιά ἡμῶν πόρρω νά ἀπέχει ἀπ' Αὐτοῦ»** (Ματ.15,8). **«Ἐφάγομεν οἱ Ἕλληνες (ὡς ὁ Ἰσραήλ) καί ἐνεπλήσθημεν καί ἀπελακτίσαμεν τά ἀγαπημένα του παιδιά τόν Θεόν μας. Ἐλιπάνθημεν, ἐπαχύνθημεν, ἐπλατύνθημεν· καί ἐγκατελίπομεν τόν Θεόν τόν ποιήσαντα ἡμᾶς, καί ἀπέστημεν ἀπό Θεοῦ Σωτῆρος ἡμῶν»** (ὡς ὁ Ἰσραήλ Δευτερ.32,15). Ναί, ἀχαρισταίνοντες καί ἀγνωμονοῦντες!

Ἔχει κάνει -ὁ περί οὗ ὁ λόγος ἐπίσκοπος- χιλιάδες Παρακλητικούς-«Ζητιανηλίτικους» Κανόνες, χωρίς νά «Ποιήσῃ» (σάν Λογοτέχνης-Ὑμνογράφος, κατέχων τήν Ἀγγλικήν καί τήν Γαλλικήν γλῶσσαν) καί κανένα Δοξολογιτικόν Ὑμνον. Δέν ἀντίκρουσε ἐκεῖ μέσα **δυστυχία, ἀρρώστια, κλάμα, πενία, λιμότητα καί λοιμότητα;** Τί κορδώνεται καί ἀλληλοβουκαλίζεται μέ τόν κ. Αὐτιά στό ΣΚΑΙ γιά Πρόζα, γιά Πρεστίζ; Δέν τοῦ φτάνει, ὀλόκληρος **Ἰδιωτικός Ραδιοφωνικός Σταθμός τῆς Μητροπόλεώς του** νά διαφημιστῇ ὅτι **«μέ ξένα κόλυβα κάνει μνημόσυνο»;** **Στέλνει 7.000 μερίδες φαγητοῦ (λέει) στήν πόρτα κάθε φτωχοῦ νηστικοῦ ἀνθρώπου!** Ἀπ' τήν τσέπη του; Μέ τά πόδια του; Μέ τόν ἰδρώτα του; / Καί τόσοοοοι ἄλλοι Δεσποτάδες, πού μέ τά σισσίτια αὐτοπροβάλλονται, «κοκορεύονται» καί αὐτοδιαφημίζονται. Δέν ἔχουν οἱ δύστυχοι συναίσθηση, πόση **«κουφότητα» καί «ρηχότητα»** ἀφήνουν νά διαφανῇ· καί πόση **ἔλλειψη τῆς κατά Χριστόν Παιδείας καί Ἡθους, ποία Ἄγνοια τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ,** συνέπεια πρὸς αὐτόν καί **ἔμπρακτη ἐφαρμογή αὐτοῦ,** πού δέν γνωρίζουν καί δέν δύνανται νά τά ἐνασκήσουν.

Τί κρίμα! «**Ὡς χαρίεν ἄνθρωπος, ὅταν ἄνθρωπός ἐστι**» (Μένανδρος). Οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν Πρόγονοι, ἦταν πῶς διακριτικοί, εἶχαν λεπτότερα αἰσθήματα, ἦσαν πῶς εὐγενικοί, καί δέν ἦσαν τόσο ξυπασμένοι, κι' ἄς μήν εἶχαν μυρίσει καθόλου Χριστό;!

Πρῶτον δέν ἔπρεπε νά τό διαλαλῇ, νά τό κάνη βούκινο, «**μή γνώτω ἡ ἄριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου**» (Ματ.6,3). Ἀλλά καί «**ἡ πίστις ἐξ ἀκοῆς**» (Ρωμ.10,7). Δέν φτάνει, δέν ἄρκεῖ ὁ Ραδιοφωνικός Σταθμός σου ν' ἀκουστῇ σ' αὐτό; Πρέπει νά ἐνεργοποιῇται καί Τηλεόραση; Κηρύττετε καί προβάλλετε τόν Πατροκοσμά πρὸς μίμησιν. Ἄλλα εἶπε κι' ἄλλα κάνετε; Δέν εἶπε εἶναι διάβολος ἡ τηλεόραση θρονιασμένος στό σαλόνι, πού ἔχει τὰ κέρατά του στά κεραμίδια; Γιατί τήν διαβολοχρησιμοποιεῖτε, τή στιγμή πού ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐπιπροσθέτως λέγει ὅτι, «**ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δέν ἔρχεται μετὰ παρατηρήσεως (μέ ΣΚΑΙ & 4^Ε,γιατί ὄχι; κι' αὐτή συνένοχος εἶναι)**» (Λουκ.17,20), «**ἐντός ἡμῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ**»; (Λουκ.17,21).

Τά σημεῖα τῶν καιρῶν πολλά μᾶς φανερώνουν. Οἱ ἐπίσκοποι, οἱ δῆθεν Πνευματικοί καί οἱ δῆθεν εὐσεβεῖς, ἄς ἐγκύψουμε ἐμβριθῶς καί ταπεινά μέσα στό λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἄς βγάλουμε τίς πραγματικές μάσκες, τὰ «**προωπεῖα τῆς ἁμαρτωλῆς Ψυχῆς καί τῆς γεμάτης ἐνοχῆς Συνειδήσεως**» (Ὅχι αὐτές πού μᾶς φορέσαν οἱ Πολιτικοί), τίς δικές μας, τῆς ὑποκρισίας μας. Ἄς ἀποσείσουμε ἀπό πάνω μας τήν ἀκηδία. Ἄς γρηγορήσουμε. Ἄς ἀνησυχήσουμε καί ἄς ἐνδιαφερθοῦμε γιά τόν ἀδελφό μας τόν πλησίον σ' ἂν νά εἶναι ὁ ἑαυτός μας, καί νά μή ἀδιαφοροῦμε στό ἐξῆς.

Καί πάνω ἀπ' ὅλα, ἔναντι τῶν τεκταινομένων γύρω· **μέ πνεῦμα αὐτοθυσίας πλέον**, καί ὄχι φιλοτομαρισμοῦ, φιλοσοικογενείας, φιλοτεκνίας, φιλοθεσούλας, φιλομισθοῦλη, ὑγειοῦλας καί ζωούλας **ἄς πορευθοῦμε**· γιατί «**ὁ Θεός διακρατεῖ τά πάντα ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ**» (, καί μπορεῖ νά συνεχίσῃ νά μᾶς τά παρέχῃ, ἢ σέ μιά στιγμή νά μᾶς τά στερήσῃ ὅλα, / μέσα ἀπό τά χέρια καί τήν ἀγκαλιά μας! Δικά Του εἶναι. Αὐτός τά χαρίζει. Μή παίζωμεν ἐν οὐ παικτοῖς. «**Θεός οὐ μυκτηρίζεται**» (Γαλ.6,7). Θά διαρκέσῃ, τό κακό -καί κάθε ἄλλη δοκιμασία στή ζωή μας- ὅσο Ἐκεῖνος τό ἐπιτρέψῃ, ἔνεκα τῶν ἡδονῶν, τῶν ἁμαρτιῶν καί τῆς ἀλαζονείας μας (τῆς τρέλας μας).

«**Ὅπου Θεός βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις**» (Ι. Ὑμνολογία). «**Ἐάν μή Κύριος οἰκοδομήσῃ ... καί ἐάν μή Κύριος φυλάξῃ ..., εἰς μάτην οἰκοδομοῦμεν καί φυλάσσομεν**» (. Ἀπό τή μετάνοιά μας καί τήν ἐπιστροφή μας σ' Αὐτόν ἐξαρτῶνται ὅλα, πᾶς ἐξέλιξη θά λάβουν τά πράγματα, καί τό πότε θ' ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τή δοκιμασία πού περνᾶμε. Ὁ Θεός διαμένει **ὁ «Αὐτός χθές καί σήμερόν, ὁ**

Αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας» (Ἑβρ.13,8). Ἡμεῖς ἁμαρτάνομεν, παραπαίομεν, ἀποκλείνομεν τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἢ ἀπομακρυνόμεθα. Εἰς ἡμᾶς ἀπομένει ἢ εἰς Αὐτόν καί πάλιν ἐπιστροφή μας.

Ἰερεὺς Ἰωάννης Νικολόπουλος
ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ
10.11.2021

Παράρτημα:

Προτιθέμενος νά ἐπαναπροωθήσω τό ἄρθρο «**Ἡ ἀδιαφορία γιά τούς ἁμαρτάνοντας εἶναι ἁμαρτία**», σταχυολόγησα ὠρισμένα σημεῖα γιά νά σᾶς ὑπενθυμίσω τό περιεχόμενο καί νά σᾶς προδιαθέσω. Πάρτε το σοβαρά τό θέμα. Καί ὡς πρὸς τούς Πνευματικούς Πατέρας, μέ ὅλο μου τόν σεβασμό, μή γινώμεθα «**Βασιλικώτεροι τοῦ Βασιλέως**», «**μή αὐτοσχεδιάζουμε καί ἰδιογνωμοῦμε**». «Ἄς δοκιμάζουμε ὅ,τι συμβουλεύουμε, ἂν ἀντέχη ὡς «**χρυσός**» στή «**Λυδία λίθο**» τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον κυρίως καί πρωτίστως, / οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, ἡ Ἱερά Παράδοσις τῶν Πατέρων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, καί πολλή προσοχή στό «**φροῦτο**» τῆς «**Μεταπατερικῆς Θεολογίας**», τῆς ἐπεκτεινομένης μέχρι «**Παιδαγωγικῶν Μεθόδων Σκανδιναβίας καί Λός Ἀντζελες**». Ἐμᾶς ἅς μᾶς ἐπαρκοῦν «**οἱ λόγοι τῆς πίστεως καί ἡ καλή διδασκαλία τοῦ Παύλου πρὸς τόν Τιμόθεον, παραιτουμένων τῶν γραωδῶν μύθων, γυμναζόντων ἑαυτούς πρὸς εὐσέβειαν· καθ' ὅτι ἡ σωματικὴ γυμνασία πρὸς ὀλίγον ἐστὶν ὠφέλιμος, ἡ δὲ εὐσέβεια πρὸς πάντα ὠφέλιμός ἐστιν, ἐπαγγελίας ἔχουσα ζωῆς τῆς νῦν καί τῆς μελλούσης. πιστός ὁ λόγος καί πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος**» (Α΄ Τιμ.4,6-9).

Ἀσφαλῶς ἐμεῖς καί θά τιμωρηθοῦμε πολὺ πὶο αὐστηρά γιά τὴν ἀμέλειά μας αὐτὴ πού τυχόν θέλομεν ἐπιδείξει πρὸς τόν ἁμαρτάνοντα ἀδελφόν πλησίον.

Προσέξατε τί ἐπιτάσσει πρὸς τούς Κορινθίους ὁ Ἀπόστολος Παῦλος! «**Πένθος ἀκόμη, γιά νά διωχθῇ ἀπὸ τὴν κοινωνία σας ἐκεῖνος πού ἔκανε τὴν πράξη αὐτή**» (Α΄ Κορ.5,2).

Γιά τό ζῶο τοῦ ἐχθροῦ δέν πρέπει νά ἀδιαφοροῦμε. **Γιά τὴν ψυχὴ τοῦ ἀδελφοῦ μας Χριστιανοῦ** θά ἀδιαφοροῦμε;

Ποιός «Πνευματικός(!)» ὑπὲρ τόν Κύριον, τόν Παῦλον, τόν Βασίλειον, τόν Χρυσόστομον, τόν Ἀθανάσιον καί ... «νομοθετεῖ»;! Θρασύτερος Κάϊν πρὸς Θεόν, ἐκείνου εἰπόντος: «**Μὴ φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰμί ἐγώ**»; (Γεν.4,9). Κάϊν ἐγένου; **Φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ σου «οὐ βούλει εἶσθαι;»,** ἀπαξιοῖς νά εἶσαι;

Τί μ' ἐνδιαφέρει ἐμένα γι' αὐτόν πού ἁμαρτάνει καί τί κάνει; Νά βαρύνω τήν ψυχή μου; Ἐχω τά δικά μου, μοῦ φτάνουν!

Ἀπάνθρωπο, ἀντιεκκλησιαστικό! Ναί, οὕτως ἔχει τοῦτο. «Ἀπό αὐτό γεννιοῦνται ὅλα τά κακά, ἀπό τό ὅτι αὐτά πού ἀνήκουν στό σῶμα τό δικό μας, νομίζουμε ὅτι εἶναι ξένα».

«Μή γινώμεθα, λοιπόν, **ἀπάνθρωποι**, οὔτε **ἄσπλαχνοι**, οὔτε **ἀδιάφοροι**. Ὄταν ἓνα μέλος τοῦ σώματός σου ὑποφέρει ἀπό κάποια ἄρρώστια, δέν λές τί μ' ἐνδιαφέρει; Κάνεις τά πάντα, κι' ἂν ἀκόμα δέν μπορέσης νά τό θεραπεύσης, λέγοντας στόν ἑαυτό σου, ὅτι κατέβαλες κάθε δυνατή προσπάθεια καί μετεχειρίσθης ὅλους τούς τρόπους μήπως κάτι κατορθώσης». **Γιά τά μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ** πῶς, λοιπόν, θά ἐμελήσουμε;!

Ὅπως τά μέλη σου συναπαρτίζουν τον ὅλον Ὄργανισμόν σου· ἔτσι καί ὅλοι οἱ ἀνθρώπινοι ὀργανισμοί, σάν μέλος ὁ καθένας τοῦ Μεγάλου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, συναπαρτίζουμε το Σῶμα τῆς Μητρός μας Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία (ὅλοι μαζί ἔχουμε) ἔχει Κεφαλή τον Χριστόν!

Καί, ὅπως ἂν ἀκοῦς τά ταμπούρλα **στοῦ διπλανοῦ τήν πόρτα**, εἶσαι σίγουρος καί περιμένεις ὅτι **«θά ρθοῦν καί στήν δική σου πόρτα»**. ἔτσι καί ὅταν ἔχει **χαρά ἢ δυστυχία** ὁ γείτονας, αὐτό μπορεῖ νά ἐπισυμβῇ καί εἰς τό δικό σου σπίτι. Γι' αὐτό συμβουλεύει ὁ Κύριος **νά ζοῦμε ὁ ἓνας γιά τόν ἄλλον**. «Χαίρειν μετά χαιρόντων καί κλαίειν μετά κλαιόντων» (Ρωμ.12,15). Νά ὑπαρχει ἐνδιαφέρον καί ἀλληλοβοήθεια· ἀλλά καί στήν πνευματική ζωή, **ὅταν ἁμαρτάνῃ ὁ ἀδελφός-πλησίον καί πίπτῃ, νά τόν σηκώνουμε· γιά νά σηκώνῃ κι' ἐκεῖνος ἐμᾶς ὅταν πίπτουμε**. **«Ἀλλήλων τά βάρη βαστάζετε, καί οὕτως ἀναπληρώσατε τόν νόμον τοῦ Χριστοῦ»** (Γαλάτ.6,2) μᾶς διδάσκει παροτρύνοντας μας σοφῶς καί φιλαδέλφως. Καί κάπου ἄλλοῦ, **«οὐ γάρ ἵνα ἄλλοις ἄνεσις, ὑμῖν δέ θλίψις, ἀλλ' ἐξ ἰσότητος ἐν τῷ νῦν καιρῷ τό ὑμῶν περίσσευμα εἰς τό ἐκείνων ὑστέρημα, ἵνα καί τό ἐκείνων περίσσευμα γένηται εἰς τό ὑμῶν ὑστέρημα, ὅπως γένται ἰσότης, καθὼς γέγραπται· ὁ τό πολύ οὐκ ἐπλεόνασε, καί ὁ τό ὀλίγον οὐκ ἡλαττόνησε»** (Β' Κορ.8,13-15).

Μπορεῖς νά βλέπῃς τή σάρκα τοῦ Χριστοῦ νά σαπίζῃ (τόν ἁμαρτωλό δηλαδή ἀδελφό σου), τό φρικιαστικό αὐτό θέαμα, καί ν' ἀδιαφορῇς;

Ὁ Προφήτης Ἰεζεκιήλ διαυγέστατα διευκρινίζει καί λέγει στό 3^{ον} Κεφάλαιον στίχοι 18 ἕως 21 ὅτι, **ἐάν ἴδῃς τόν ἄνθρωπον ἁμαρτάνοντα καί δέν τόν «νουθετήσης» «διαστέλλων αὐτόν» (=προτρέποντάς τον ἐπιμόνως), «θά σοῦ ἐκζητηθῇ τό αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρός σου»** (στίχοι 18^{ος} & 20^{ος} συγκεκριμένα).

Ἄν τόν νουθετήσης ἐπιμόνως, καί αὐτός ἐμμένει στό νά ἁμαρτάνῃ γιατί τοῦ ἁρέσει, ἐσύ «**ἐρύσω τήν ψυχὴν σου ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ**» (στίχοι 19 & 21).

Ὡς πρὸς τοὺς «**αἵρετικούς**», ξέχωρα καί εἰδικά γωρίζουμε γι' αὐτούς τό σχετικό ἐδάφιο πρὸς Τίτον 3,10 «**αἵρετικόν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καί ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος**».

π.Ἰ.Ν.
ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ
Αὐθημερόν